

ŚWIATOWY DZIEŃ MŁODZIEŻY

ZAKOŃCZENIE TYGODNIA MŁODZIEŻY

Lekcja 11 — 18 marca

ZASMUCANIE DUCHA ŚWIĘTEGO I SPRZECIWIANIE SIĘ MU

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Dz 7,51; Hbr 10,24-25; Ef 4,25-5,2; 1 Tes 5,19-21; Mk 3,28-29.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego, którym jesteście zapieczerowani na dzień odkupienia” (Ef 4,30).

Duch Święty ma szczególną zdolność prowadzenia grzeszników w taki sposób, by uświadomili sobie swój prawdziwy grzeszny stan. On także budzi w nas pragnienie przyjęcia Jezusa i otrzymania od Niego przebaczenia grzechów. Duch Święty ma też niezrównaną moc, by uczynić nas zwycięzcami i uzdolić do odzwierciedlania pięknego charakteru Jezusa.

Jednocześnie ten potężny i pełen mocy Duch Święty może być odrzucony przez słabych grzeszników. On bowiem nigdy się nam nie narzuca siłą, wbrew naszej woli.

Grzech wydaje się bardzo atrakcyjny i pociągający, ale jest zwodniczy i prowadzi do śmierci. Jest zupełnym przeciwieństwem Boga, Jego czystej świętości i dobroci. Odzwierciedlając tę boską świętość, Duch Święty sprzeciwia się grzechowi w każdej formie i zostaje zasmucony, gdy grzeszymy i nie chcemy porzucić zła. Choć Duch Święty jest tak potężny, Jego pozytywny wpływ może zostać udaremniony. Możemy odrzucić Ducha Świętego i trwać w naszym grzesznym stanie. Ewangelie mówią nam nawet, że jest jeden grzech, który nie może być przebaczony — bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu (zob. Mt 12,31-32).

W tym tygodniu będziemy studiować biblijne informacje dotyczące zasmucania, gaszenia i odrzucania Ducha Świętego, w tym także kwestię nieprzebaczalnego grzechu.

Przeczytaj Dz 7,51. Jakie ostrzeżenie zostało zawarte w tych słowach i jak odnosi się ono do nas?

W *Piśmie Świętym* wymieniono szereg grzechów przeciwko Duchowi Świętemu. Wiele z tych grzechów to te popełniane indywidualnie. Jednak tego rodzaju grzechy mają także wymiar zbiorowy, jak możemy wywnioskować z Dz 7,51. Szczepan wskazuje, że jego oskarżyciele byli ludźmi twardego karku, podobnie jak buntowniczy Izraelici, którzy czcili złotego cielca (zob. Wj 33,3). Opierali się oni Duchowi Świętemu, bo nie chcieli słuchać tego, co On przekazywał im przez Bożych proroków. Ten wzorzec sprzeciwiania się Bogu i Jego planowi doprowadził niektórych do odrzucenia Pana Jezusa Chrystusa. Zamiast pójść za Nim, ludzie ci zastąpili posłuszeństwo Słowu Bożemu zewnętrznym pozorem pobożności.

To zdumiewające, że marny człowiek, stworzony przez Boga i zależny od Niego, może odrzucić dzieło Ducha Świętego i łaskę Bożą. Przy całej swej potędze Bóg nie narzuca się nam i nie łamie naszej wolnej woli. On szanuje nasz wybór.

Gdyby Bóg chciał przymuszać nas do posłuszeństwa Jego wymaganiom, dlaczego nie miałby uczynić tego w Edenie wobec Adama i Ewy, by w ten sposób oszczędzić światu konsekwencji grzechu? Bóg uczynił nas wolnymi i zdolnymi do podejmowania moralnych wyborów — opowiadania się po stronie życia albo śmierci, dobra albo zła. Jakże święty i kosztowny dar został dany każdemu z nas!

Choć każdy z nas jest osobiście odpowiedzialny za swoje decyzje, to jednak mamy także zbiorową odpowiedzialność. Powinniśmy więc zachęcać się nawzajem do wierności, posłuszeństwa Słowu Bożemu i trwania w więzi z Jezusem (zob. Hbr 10,24-25). Odrzucając Słowo Boże i przesłania Bożych proroków, sprzeciwiamy się Duchowi Świętemu.

Łatwo jest patrzeć wstecz na starożytnych Izraelitów i osądzać ich, krytykując przy tym za ich błędy. A co z naszymi złymi wyborami? Czy chciałbyś, żeby zostały one ujawnione podobnie jak błędy starożytnych Izraelitów?

W jaki sposób możemy pomagać innym trwać w miłości i dobrych uczynkach? Jaka jest twoja odpowiedzialność za utwierdzanie innych w miłości i dobrych uczynkach?

Przeczytaj Ef 4,30. Paweł używa tu nakazu i wzywa nas, byśmy nie zasmucali Ducha Świętego. Co to znaczy zasmucać Ducha Świętego?

Duch Święty jest osobową istotą, a nie jedynie boską siłą. Dlatego można Go zasmucić. Ale jak możemy zasmucać Ducha Świętego? Być może powinniśmy w tym kontekście zwrócić uwagę na fakt, iż jednym z zadań Ducha Świętego jest otwierać nasze oczy na grzech (zob. J 16,8). Duch Święty prowadzi nas do Jezusa, który przebacza nasze grzechy i uświęca nas. W końcu nie na darmo Duch Święty jest nazwany Świętym. To znaczy, że jako Święty Bóg nienawidzi On grzechu. Duch Święty raduje się, gdy jesteśmy posłuszni Bogu we wszystkich sprawach, a więc myślimy, mówimy i postępujemy jak czysti i święci. Z drugiej strony oznacza to, że Duch Święty jest zasmucony, gdy trzymamy się tego, co niegodne Bożego powołania. Wszelkie postanowienie z naszej strony, by trzymać się grzechu czy lekceważyć powagę problemu, jakim jest grzech, zasmuca Ducha Świętego. Zasmucanie Ducha Świętego nie jest błahą sprawą.

Kontekst wypowiedzi Pawła w Ef 4,30 o zasmucaniu Ducha Świętego dotyczy stylu życia wierzących przed ich nawróceniem do Chrystusa, a następnie tego, co stało się po nawróceniu. Jako nowe stworzenie w Chrystusie powinniśmy być cierpliwi i łagodni wobec siebie nawzajem, znosząc jedni drugich w miłości, gorliwie zabiegając o zachowanie jedności Ducha Świętego w więzi pokoju (zob. Ef 4,2-3). Będąc odnowieni przez Ducha Świętego (zob. Ef 4,23), mamy podążać za Chrystusem, który jest Głową Kościoła (zob. Ef 4,15). Tak więc nie powinniśmy postępować stosownie do próżności naszych umysłów, jak czynią poganie (zob. Ef 4,17), ale mamy żyć w sposób miły Bogu (zob. Ef 4,24-31).

Kiedykolwiek dopuszczamy w naszym sercu do zagnieżdżenia się tam negatywnych rzeczy wspomnianych w 4. rozdziale *Listu do Efezjan* i gdy przejawia się to w słowach i czynach, zasmucamy przez to Ducha Świętego. Zasmucanie Ducha Świętego oznacza lekceważenie Jego uświęcającej obecności i życiodajnej mocy po to, by celowo trwać w grzechu.

Duchowi Świętemu nie jest obojętne to, jak żyjemy. Przeczytaj Ef 4,25-31 i wymień konkretne zachowania świadczące o braku moralności, które mogą zasmucać Ducha Świętego. Dlaczego Duch Święty jest zasmucany przez takie zachowania?

Fakt, iż Ducha Świętego można zasmucić, mówi nam to, że Bóg nie jest obojętny na nasze postępowanie. On interesuje się tym, jakich wyborów dokonujemy i jak żyjemy.

Przeczytaj Ef 4,25-5,2. Co mamy czynić, żyjąc w tym świecie, i jak nasze życie powinno się zmienić, gdy przestrzegamy tych biblijnych nakazów?

Możemy sprawiać radość Duchowi Świętemu, gdy przekazujemy prawdę w miłości; gdy okazujemy gniew z powodu grzechu, ale nie grzeszymy gniewem; gdy pracujemy pilnie i wspieramy potrzebujących; gdy wypowiadamy budujące słowa i przyczyniamy się do dobra tych, którzy nas słuchają; gdy jesteśmy uprzejmi, wrażliwi i przebaczymy.

Jeśli uważamy się za chrześcijan, a jednak żyjemy tak, jakbyśmy nigdy nie poznali Chrystusa oraz nie poddali się Jego kierownictwu i miłości, wówczas zasmucamy Ducha Świętego. Gdy wyznajemy, że wierzymy w Prawdę, ale nasze postępowanie przeczy temu wyznaniu, wówczas zasmucamy Ducha Świętego. Brak moralnej uczciwości także zasmuca Ducha Świętego. Nasze działania ewangelizacyjne nigdy nie mogą być oderwane od naszego etycznego postępowania. Jeśli żyjemy w taki sposób, iż inni ludzie widzą, że naprawdę jesteśmy dziećmi Bożymi i naśladujemy Jezusa, to przynosimy radość Bogu.

Przeczytaj Ef 4,3-4.15-16.32. Co wersety te mówią o wspólnotowym aspekcie życia w Duchu Świętym? Jak życie pełne Ducha Świętego objawia się w społeczności wierzących?

Ciekawe, że w 4. rozdziale *Listu do Efezjan* także występuje wyraźny rys wspólnotowy. Nawiązanie do jedności pojawia się kilkakrotnie. Paweł troszczył się o zachowanie jedności w Duchu Świętym, gdyż żyjemy życiem Bożym w kontekście wzajemności — „jedni dla drugich” (Ef 4,32). To, jak odnosimy się do siebie nawzajem w Kościele, „starając się zachować jedność Ducha w spójni pokoju” (Ef 4,3), ma istotne znaczenie dla niezasmucania Ducha Świętego. To, jak traktujemy się nawzajem w Kościele będącym świątynią Ducha Świętego (zob. 1 Kor 3,16-17), naprawdę jest ważne dla Boga. Duch Święty jest głęboko zainteresowany tym, jak traktujemy się nawzajem w Kościele Chrystusa.

To dobrze znać prawdę, trójjanielskie poselstwo (zob. Ap 14,6-12), ale zadaj sobie pytanie:

— Jak traktuję innych ludzi, a zwłaszcza tych, którzy są ode mnie zależni i nie mogą mi nic zrobić?

Przeczytaj 1 Tes 5,19-21. W jaki sposób można zgasić Ducha Świętego?

Słowo *gaszenie* sugeruje, że mamy tu do czynienia z ogniem. W 1 Tes 5,19 i Ef 6,16 zostały użyte podobne greckie słowa pochodzące od tego samego tematu. To sugeruje, że działanie Ducha Świętego jest w jakimś sensie podobne do ognia i może wygasać. Powinniśmy pamiętać, że Duch Święty czyni dwie istotne rzeczy dla nas. Daje nam świadomość grzechu i udziela nam mocy do pokonania grzechu. Obie te funkcje są związane z uświęceniem.

Przez Słowo Boże Duch Święty mówi nam to, co powinniśmy wiedzieć, aby wieść święte życie. Mieszkając w nas, Duch Święty uzdalnia nas dzięki swojej mocy do zmiany życia stosownie do tej wiedzy. Sposobem, dzięki któremu możemy uniknąć zgaszenia Ducha Świętego, jest nielekceważenie prorocत्व (zob. 1 Tes 5,20). Paweł uczy wierzących w Tesalonice, by nie lekceważyli prorocत्व, ale jednocześnie wzywa ich do wnikliwości (zob. 1 Tes 5,21). Choć powinniśmy być otwarci na działanie Ducha Świętego w naszym wspólnym życiu, to jednak musimy zachować zdrowy osąd, gdyż fałszywe nauki i fałszywi prorocy są plagą Kościoła.

Nie wszystkie duchy są dobre. Słowo Boże natchnione przez Ducha Świętego jest lampą dla naszych stóp i światłością na naszej ścieżce (zob. Ps 119,105). Słowo Boże jest standardem, przy pomocy którego możemy mierzyć nowe przesłania przekazywane jako prorocत्व. W czasach biblijnych lampa składała się z knota zanurzonego w naczyniu z oliwą. Takie proste lampy były używane między innymi do oświetlania drogi nocą. *Biblia* wzywa nas: „Według Ducha też postępujemy” (Ga 5,25). Czynimy to, przyswajając sobie naukę Słowa Bożego i poddając się napomnieniom Ducha Świętego, gdy wskazuje On nam właściwy sposób życia.

Wielu z tych, którzy wierzą, że *Biblia* jest Słowem Bożym, interpretuje ją w sposób odzierający *Pismo Święte* z jego autorytetu i pozbawiający je mocy w życiu ludzi. Gdy gardzimy Słowem Bożym i nie szanujemy go, wówczas gasimy tę lampę, która została dana w celu oświetlania naszej drogi i poruszania naszego sumienia do czynienia dobrych uczynków.

Przeczytaj 1 Tes 4,7-8. Co to znaczy być powołanym do uświęcenia? W jakich sferach swojego życia musisz dokonać zmian, aby żyć zgodnie z tym powołaniem?

Przeczytaj Mk 3,28-29; Łk 12,10; Mt 12,31-32. Jeśli wszystkie grzechy i bluźnierstwa mogą zostać przebaczone, to czym jest ten grzech, który nie może być przebaczony?

Przypuszczalnie żaden grzech nie powodował i nie powoduje tyle niepewności, niepokoju i tylu nieporozumień wśród chrześcijan, co bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu. Niektórzy są zdania, że Jezus miał na myśli jakieś szczególne grzechy, nad miarę gorszące. Jednak powinniśmy pamiętać, że *wszystkie* grzechy są ohydą dla Boga, choć niektóre mogą mieć bardziej drastyczne konsekwencje niż inne. Co Jezus miał na myśli, gdy mówił o nieprzebaczalnym grzechu?

Tak naprawdę powyższe wersety nie mówią, że taki grzech *nie może* być przebaczony, ale że *nie będzie* przebaczony. Pamiętajmy, że dziełem Ducha Świętego jest doprowadzenie grzeszników do takiego stanu, by uświadomili sobie swój grzech i by obudziło się w nich pragnienie przyjęcia Jezusa, który jako jedyny może odpuścić im grzechy. Bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu należy zatem rozumieć jako celowe i uporczywe odrzucanie zbawczego dzieła Jezusa. Dochodzi do tego, gdy człowiek dobrowolnie i stale odrzuca świadectwo Ducha Świętego o Chrystusie i zbawieniu oferowanym łaskawie przez Niego.

Jezus nie miał na myśli grzechu polegającego na wypowiedzeniu kilku głupich i bluźnierczych słów. Bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu wiąże się z postawą uporczywej niewiary i otwartej wrogości wobec Jezusa. Bluźnienie Duchowi Świętemu to nie pojedynczy incydent, ale kroczenie z determinacją drogą wiodącą na potępienie.

„Zamiast przyjąć przedstawione im dowody i uznać w dziełach Chrystusa dar niebios, trzymali się swoich nikczemnych zamiarów i twierdzili, że dokonuje On cudów mocą diabła. To był grzech przeciwko Duchowi Świętemu”¹.

Gdy ludzkie serce umacnia się w upartym sprzeciwie wobec Boga i w ten sposób świadomie odrzuca poddanie się Jezusowi, wówczas twardnieje tak, iż przestaje rozpoznawać prawdę świadectwa Ducha Świętego o zbawczej ofierze Boga w Chrystusie. Ten grzech leży poza możliwością przebaczenia nie dlatego, że Bóg jest bezsilny albo nie chce przebaczyć, ale dlatego, że człowiek nie jest w stanie dostrzec swojego grzechu. W takim stanie człowiek nie przyjmuje przebaczenia danego mu w Jezusie. Taka postawa niestety pociąga za sobą wieczne konsekwencje.

Jak możemy się upewnić, że bez względu na to, co twierdzimy o sobie samych, nie żyjemy w sprzeciwie wobec Boga i nie odrzucamy Ducha Świętego? (Zob. np. 1 J 5,3; Rz 8,14).

¹ Ellen G. White, *Loma Linda Messages*, s. 156.

DO DALSZEGO STUDIUM

Sam fakt, iż ktoś z niepokojem zastanawia się, czy czasami nie popełnił nieprzebaczalnego grzechu, świadczy, że z pewnością tego nie uczynił. Ludzie, którzy popełnili taki grzech, z pewnością nawet się tym nie martwią. Niepokój, jaki człowiek odczuwa, świadczy, że nadal jest otwarty na prowadzenie przez Ducha Świętego. Tym, co każdy powinien uczynić, jest przyjęcie sprawiedliwości Jezusa, trzymanie się Jego zbawczych zasług oraz podążanie naprzód w wierze i posłuszeństwie. Jedynie dzięki okryciu sprawiedliwością Jezusa, która jest sprawiedliwością Bożą (zob. Rz 10,3), możemy uzyskać pokój i pewność, iż mamy wszystko, czego potrzebujemy.

Jest tylko jeden rodzaj ludzi, którym Bóg nie przebacza — ci, którzy uparcie odrzucają przebaczenie ofiarowane im w Jezusie. „Grzech bluźnierstwa przeciwko Duchowi Świętemu nie polega na wypowiedzeniu jakiegoś słowa czy dokonaniu jakiegoś czynu; jest to uparte i zdecydowane sprzeciwianie się prawdzie i odrzucanie dowodów przemawiających za nią”¹. „Nikt nie powinien uważać, że grzech przeciwko Duchowi Świętemu jest czymś tajemniczym i nieokreślonym. Grzech przeciwko Duchowi Świętemu to grzech upartego odrzucania zaproszenia do skrucy”².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Gdyby ktoś przyszedł do ciebie i wyraził obawę, iż popełnił nieprzebaczalny grzech, co powiedziałbyś mu i jakie wersety biblijne zacytowałbyś, aby mu pomóc? Dlaczego zrozumienie zbawienia wyłącznie z łaski przez wiarę jest tak istotne, gdy staramy się pomóc komuś, kto czuje się zgubiony?

2. Gasimy Ducha Świętego, gdy odmawiamy działania i mówienia zgodnego z Jego kierownictwem. Gdy grozi nam to, że będziemy gasić Ducha Świętego? W jakich sferach naszego życia (jeśli w jakichkolwiek) zdarza się nam opierać kierownictwu Bożemu i jak możemy się nauczyć uległości?

3. Czasami Bóg pozwala, by zaistniały okoliczności, które wydają się nam nie do przyjęcia i niezrozumiałe. Tak było w przypadku Hioba. Dlaczego rozgoryczenie wywołane takimi okolicznościami może udaremnić działanie Ducha Świętego w naszym życiu? Jak możemy pełniej ufać Bogu i poddawać się całkowicie Jemu nawet w najtrudniejszych chwilach życia?

4. W obawie przed *skażeniem* tym, co postrzegają jako złe wpływy w Kościele, niektórzy wycofują się zupełnie z życia wspólnotowego i izolują się od Kościoła. Co jest złego w takiej postawie i dlaczego nie jest ona zgodna z biblijnym wzorcem danym chrześcijanom?

¹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. V, s. 1093.

² Tamże.